

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi P. L.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie III S (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2021 r.

**odrzuca skargę.**

### UZASADNIENIE

P. L. (dalej: skarżący) pismem z dnia 1 października 2020 r., działając w imieniu własnym na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze strony na naruszenie prawa do rozpoznawania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm.; dalej: ustawa o skardze na naruszenie prawa strony), wniósł skargę na przewlekłość postępowania wszczętego przed Sądem Apelacyjnym w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (III S (...)), którego przedmiotem jest odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w (...) w sprawie ustalenia obowiązku ubezpieczenia społecznego.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania P. L. powołał się jedynie na bezczynność Sądu Apelacyjnego w (...), która doprowadziła w jego ocenie do przekroczenia terminu rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia, albo trwa dłużej, niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 powołanej wyżej ustawy, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. W sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony).

W przypadku skargi rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy niezbędne jest w tym zakresie sięgnięcie do przepisów o postępowaniu zażaleniowym w sprawach cywilnych regulujących zdolność postulacyjną strony. Zgodnie z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., do zażalenia wnoszonego do Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio przepis art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. Zażalenie powinno być sporządzone przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym zgodnie z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c., chyba że stroną, jej przedstawicielem lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną lub jej przedstawicielem jest adwokat lub radca prawny (art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. *in fine*).

Pogląd ten został potwierdzony w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r. III SPP 42/04, która stwierdza, że do skargi na przewlekłość postępowania, uregulowanej w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony, rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie cywilnej, stosuje się przymus adwokacko-radcowski.

Ponieważ została tutaj wniesiona skarga przez samego skarżącego z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, to podlega ona odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c i art. 87<sup>1</sup> § k.p.c.